ŞI AL DOILEA VIS SĂ DEVINĂ O REALITATE!

Filmul meciului Anglia—România, văzut duminica trecută la televiziune, a fost aşteptat cu multă nerăbdare. Rezultatul era cunoscut, aplaudat, dar nu era încă gustat pe peliculă. „Minunea" de după Liège trebuia văzută cu ochii proprii. Fiecare dorea să se convingă cum după 0—5 cu lidera campionatului belgian, Standard, flăcăii noştri năzdrăvani au ţinut în hăţuri pe „pur-sîngii" fotbalului englez, dintre care şapte băuseră şampanie veche de 100 de ani din Cupa „Jules Rimet". Şi am privit cu încîntare cum echipa noastră n-a mai fost pusă în corzi ca de atîtea alte ori şi lovită la plex, în aşa fel încît toată suflarea românească ce iubeşte fotbalul icnea de durere. Am văzut, acum, o echipă care a jucat cu capul sus, realistă, în sensul că, pe de o parte, era conştientă de valoarea campionilor mondiali şi s-a pregătit lucid pentru a rezista, iar, pe de altă parte, a ştiut să forţeze, timid, dar a forţat în mod lăudabil buturile engleze. De cîteva ori, Banks, portarul de legendă de pe Wembley, a tremurat. O dată l-a salvat bara, dar pînă la urmă, la penalti (tot englezii l-au inventat), Dumitrache l-a „trimis după ţigări" pe Banks în dreapta şi a şutat mingea în stînga, egalînd imparabil. Să-mi fie iertată expresia, luată din jargonul fotbaliştilor, însă ca unul care am văzut, în 1966, la Londra, zeificată echipa Angliei şi pe Banks, mi-a fost greu să mă stăpînesc şi să nu găsesc farmec expresiei şi, implicit, rezultatului care, la această oră, face să se clatine soclul lui sir Alf Ramsey. Nu mă bucur de nefericirea altora, dar ce satisfacţie poate fi mai mare decît aceea de a învinge pe cei mai buni? Nu am greşit. Am scris intenţionat **învinge**, pentru că **un rezultat de egalitate în deplasare valorează cît o victorie, iar victoria din deplasare se transformă în triumf!**

Meciul egal de la Londra este într-adevăr o victorie a ambiţiei, dăruirii, inteligenţei şi calmului de care fotbaliştii noştri au fost capabili, aproape în totalitatea lor, în acest meci în care numai simpla apariţie pe stadionul Wembley te poate sugruma de emoţie. Wembley e ca şi Scala sau Metropolitan, pentru cîntăreţii de operă. E vasta scenă care te copleşeşte şi îţi aminteşte că pe aceste meleaguri se joacă fotbal de 100 de ani (la noi numai de 60), că această „Anglie fotbalistică", pe care o ai în faţă, are în palmaresul ei 428 de meciuri internaţionale (noi, doar pe jumătate: 212), că aceşti campioni mondiali valorează laolaltă 1.000.000 de dolari (ai noştri... ?). Şi, totuşi, în faţa acestei disproporţii, o echipă a României, care a vrut să lupte, s-a autodepăşit şi a reuşit să inaugureze un An Nou în fotbal, care poate fi de cel mai bun augur pentru o primă calificare a reprezentativei noastre în turneul final al campionatului mondial din 1970.

Succesul echipei noastre a fost posibil fiindcă **fiecare jucător a înţeles să joace la nivelul cel mai apropiat de valoarea lui maximă şi cu toţii împreună să aplice, neinhibaţi, cu deplină stăpînire de sine, o tactică de joc adecvată, de care nu ne-a fost jenă.** Deplasarea este o nucă tare pentru toţi dinţii, dacă pînă şi Bobby Charlton, la Bucureşti, a coordonat marea echipă a Angliei... în apărare. Jucătorii noştri au fost păstrunşi de acest adevăr. S-au aşteptat la asalt, l-au suportat, l-au contracarat cu lucidităte şi raţiune! Iată ce le-a dat puterea să reziste, să intre în dispozitivul advers, să pericliteze poarta campionilor mondiali, să înscrie un gol.

Echipa noastră a lăsat impresia că ar fi putut să joace chiar mai activ, dacă nu i-ar fi fost atît de drag un rezultat foarte strîns cu campionii mondiali, pînă în cele din urmă, egal. **Concluzia firească ar fi ca în meciurile următoare, cu Grecia şi Elveţia, ambele în deplasare, echipa României, cu un moral ridicat şi cu un potenţial verificat, ar trebui să nu piardă nici una din aceste două partide hotărîtoare pentru calificarea în Mexic, ba chiar să cîştige una din ele.** Fotbaliştii români au trecut de mai multe ori cu bine pragul meciurilor internaţionale amicale, iar la 15 ianuarie 1969, la Londra, au obţinut cel mai bun rezultat al lor. Ce va fi la Atena şi Lausanne, în meciurile oficiale? În astfel de partide, în care atît de rar jucătorii noştri şi-au păstrat cumpătul? **Dacă la 1—1 de pe Wembley s-ar adăuga cîştigarea echilibrului şi obţinerea unei constanţe în jocurile din deplasare, atunci profitul de pe urma meciului cu Anglia va fi şi mai mare. El depinde de modul în care jucătorii actualei echipe naţionale nu se vor îngîmfa, iar ceilalţi selecţionabili vor şti să se pregătească bine. De asemenea, dacă antrenorul Angelo Niculescu, de numele căruia se leagă rezultatul de la Londra, va şti să nu fetişizeze nici drawul, nici echipa care l-a realizat ci, în continuare, cu discernămînt, cu receptivitate la sugestii, cu modestie, să transforme în realitate un al doilea vis al iubitorilor fotbalului de la noi, calificarea în turneul final al Cupei „Jules Rimet".** Ar fi, de altfel, şi un răspuns dat unor denigratori de profesie din fotbal, deveniţi, acum, peste noapte, filosofi.

Esenţialul ar fi ca, pornind de la performaţa de pe Wembley, să se clădească fotbalului românesc o bază puternică pentru menţinerea la nivelul pretins de cele două rezultate de egalitate cu Anglia, care au produs ecou în Europa şi, deci, obligă.

Aurel C. NEAGU

ANGELO NICULESCU DESPRE JOCUL CU ANGLIA ŞI PERSPECTIVELE ECHIPEI NAŢIONALE

● ...Ca un scafandru în fundul mării! ● Jucătorii români au evoluat la nivelul lor maxim? ● Efectul partidelor din perioada de pregătire ● Planul tactic al meciului cu Anglia ● Trecerea din apărare în atac, cheia elasticităţii unei echipe ● Cum ne vom pregăti pentru jocurile din preliminariile C.M. ● Uifăleanu, Coman, Dobrin, D. Nicolae, Barbu, Hălmăgeanu, în „vizorul" selecţionerilor.

Luni dimineaţa am primit la redacţie vizita antrenorului federal ANGELO NICULESCU, care a condus pregătirile echipei noastre naţionale în vederea partidei cu campioana mondială, Anglia. Vizita sa avea un caracter precis: o convorbire privind problemele pe care le-a rezolvat şi le-a... complicat meciul cu Anglia, ca şi programul de pregătire în vederea viitoarelor meciuri, cu Grecia şi Elveţia, în cadrul preliminariilor C.M. „Mexic 1970". Aşa că, după felicitările cuvenite, a început interviul:

I.: *Aţi participat direct la meciul de pe Wembley, aţi văzut, duminică, filmul la televiziune. Ce părere v-aţi făcut, în plus, după vizionarea transmisiei?*

R.: În primul rînd, mi-a plăcut mult mai mult meciul trăit pe viu, decît cel de la televiziune. Impresiile sînt cu totul altele, în realitate. De pildă, atunci cînd am pătruns pe Wembley, stadionul mi s-a părut un adevărat cazan al iadului! Este un fel de tumult care aştepţi ca dintr-o clipă într-alta să se transforme într-un tăvălug, să vină peste tine, să te sfarme. Eşti ca un scafandru în fundul mării, sub o presiune de zeci şi sute de atmosfere. Te impresionează plăcut, însă, momentele în care aceşti spectatori îşi încurajează echipa, mai ales în momentele grele. Dar să revin la film. A fost mai clar aportul unor jucători. De pildă, *Dinu*, a cărui activitate a apărut mai evidentă decît la Londra, în focul „luptei". Meciul, judecat „la rece", după film, a reliefat destule deficienţe atît în jocul de ansamblu, cît şi al unor jucători. De pildă, privind echipa, au reieşit greşeli în ceea ce priveşte folosirea paselor şi a combinaţiilor. Au fost momente cînd pasele laterale trebuiau schimbate cu cele perpendiculare pe poarta lui Banks. Deci, nu întotdeauna încetinirea ritmului a fost salutară, pentru că a dus la reorganizarea apărării engleze. Trebuia să speculăm mai mult situaţiile de joc. Privind aportul fotbaliştilor, unele carenţe au reieşit din jocul apărătorilor. *Sătmăreanu* îşi aşează de foarte multe ori mingea pe stîngul, deci pe piciorul mai slab şi greşeşte execuţii tehnice; *Radu Nunweiller* a abuzat în ţinerea balonului şi în jocul defensiv; *Dembrovschi*, nu ştie să protejeze balonul; *Dumitrache* joacă foarte bine cînd este în posesia balonului, dar nu ia parte la joc, se izolează atunci cînd coechipierii lui sînt în acţiune; *Lucescu* întîrzie finalizarea, iar *Gornea* dovedeşte slăbiciuni în boxarea balonului şi priza la mingile înalte. Filmul este foarte valoros şi, cu prima ocazie, voi cere să fie proiectat din nou, întregului lot, făcînd observaţiile pe care vi le spun dv., acum.

I.: *Socotiţi că în acest meci, cu Anglia, jucătorii noştri au evoluat la nivelul lor maxim?*

R.: În cele patru partide susţinute în cadrul pregătirilor pentru jocul cu echipa lui *Bobby Charlton*, am reuşit o pregătire practică şi teoretică bună, cu prilejul căreia am încercat unele modificări de esenţă privind spiritul jocului ofensiv. Aceasta este explicaţia acelui 5—4 din primul meci susţinut în Israel. În partidele care au urmat am căutat să corectăm unele deficienţe (îmbunătăţirea jocului colectiv-combinativ, plasamentul în apărare, presingul atacanţilor) ca şi, în special, trecerea echipei din apărare în atac. Să nu credeţi că lucrul a fost uşor sau că el este, de acum, rezolvat. Trecerea echipei din situaţia de apărare în cea de atac constituie o problemă pentru că — e clar — un jucător în plus în apărare înseamnă unul în minus în atac. Acest *minus* din atac trebuie acoperit. Şi nu mi-a fost uşor să-i conving pe jucătorii noştri să treacă de pe o poziţie defensivă, pe una ofensivă. Mai avem multe de realizat din acest punct de vedere, dar o îmbunătăţire se observă prin aceea că în multe faze de atac aveam cîte 4—5 jucători ce participau la ele. Rezultatele cele mai bune au fost în meciul de la *Gröningen*, ceea ce ne-a dat speranţa că această orientare va prinde viaţă şi în partida cu Anglia. Odată cu aceste preocupări s-a îmbunătăţit pregătirea fizică specifică şi creşterea capacităţii la efort a jucătorilor.

I.: *Ce efect au avut meciurile susţinute în Israel?*

R.: Nu puţine au fost criticile făcute asupra programului de

Mircea TUDORAN

(Continuare în pag. 12)

ANGELO NICULESCU s-a născut la Craiova, la 1 octombrie 1921. A învăţat fotbal la **Rovine Griviţa**, cu regretatul antrenor **Alé Popescu**, şi a debutat în campionatul naţional la **F. C. Craiova**, unde l-a avut ca antrenor pe **Gheorghe Albu**. A jucat apoi la echipele bucureştene **Carmen, Ciocanul** şi **Dinamo**, sub culorile căreia a disputat ultimul meci în 1950, ca mijlocaş dreapta.

În 1953 a absolvit Institutul de cultură fizică, avînd specializarea fotbal şi, în toamna aceluiaşi an, a devenit antrenorul lui **Dinamo Bucureşti**. De altfel, întreaga sa activitate se împleteşte cu aceea a echipei de fotbal din şcseaua Ştefan cel Mare şi a federaţiei, fiind, rînd pe rînd, cînd antrenor la **Dinamo** (echipă cu care a cucerit, în repetate rînduri titlul de campioană şi „Cupa României"), cînd antrenor federal, ultima oară venind la F.R.F. în 1966. Cu toate astea, antrenor principal al reprezentativei nu a fost decît începînd de la meciul disputat la Bucureşti cu Italia (0—1), continuînd apoi cu cele în compania R. D. Germane (0—1, 0—1), R. F. a Germaniei (1—0), Elveţiei (2—0) şi Angliei (0—0, 1—1).

Carnet

CONDIŢIA CRONICARULUI

de EUGEN BARBU

Istoria războaielor autohtone de pe terenurile de fotbal ar reclama mai degrabă un Plutarh decît un Herodot, un Polybios nu un Xenofon, înţelegînd prin aceasta că moralistul s-ar face mai util decît omul de ştiinţă, relatarea literară întrecînd recea expunere a istoricului pur, neangajat, obiectiv, plin de morgă.

Inseamnă că de la început am optat pentru stilul focos, plin de exclamaţii, atît de des în presa meridională, la Napoli sau la Barcelona? Nicidecum! Presa trebuie să privească fotbalul ca pe un fenomen social şi a nu studia decît reacţiile fizice ale jucătorilor angajaţi într-o dispusă de o oră şi jumătate, înseamnă a ignora esenţa acestui sport, puterea lui de iradiere în mase, factorul agitatoric, posibilitatea de a coagula în jurul unor personalităţi energii anonime.

Este, deci fotbalul, numai un joc de minge? Este el o distracţie, un divertisment de duminică sau de miercuri? Interesează el, prin ce? Prin dinamism? Prin candoare, prin eliminarea unui surplus de forţă? Fotbalul ca expresie a unei defulări colective, a rămas pînă acum, mi se pare, formula cea mai expresivă pe care o cunosc. Fără a intra în domeniul freudist, trebuie constatat că el a luat locul vechiului **circ**, şi că prin simplitatea regulilor de disputare este priceput uşor de oricine, creind prin accesibilitate, acea magie mincinoasă care dă dreptul să se creadă că oricine îl poate practica şi discuta.

Ajunşi aici trebuie spus că tocmai uşurinţa pomenită mai sus, face şi mai ingrat rolul cronicarului. În marasmul de pasiuni, stîrnite la noi, şi aiurea, unele dintre ele (e vorba de pasiuni) terminate cu focuri de revolver, cu căderea guvernului, ori cu demisii spectaculoase din Parlament (vezi Italia şi Marea Britanie), posibilitatea de a arbitra pe hîrtie comportă riscuri numeroase. Ca să fim cît mai aproape de realitate vă reamintesc războiul declanşat în presa engleză, începînd cu miercurea meciului **Anglia-România**, de pe **Wembley** de către deciziile arbitrului Callaghan. Dar nu acesta mi se pare exemplul cel mai caracteristic.

Poate fi deci scutit cronicarul de seismele secrete ale fotbalului? Poate rămîne el indiferent la zarva stîrnită de faptele atît de neaşteptate ale arenei? Eu cred că nu, dar asta nu-l scuteşte pe cel studiat aici într-o încercare modestă de sinteză, de consecinţele subiectivităţii sale.

Discutînd de realităţile noastre, nu putem să spunem că în presa românească se cunosc cazurile de corupţie din alte locuri, unde banii, influenţa socială şi alte servituţi umane, impun unora părăsirea principialităţii. La noi subiectivismul are două cauze: patriotismul (ceea ce formează o scuză, totuşi!) şi influenţa locală. Pare peste puterea unor conducători de cluburi şi a autorităţilor tutelare să se admită unele eşecuri; iată de ce în cele mai multe cazuri, corespondentii sînt înlocuiţi cu trimişii speciali ai presei centrale (operaţie pe care eu aş vedea-o obligatorie!) Privirea cu un ochi neutru ar fi deci prima obligaţie a cronicarului, cea mai însemnată rămînînd după noi, onestitatea profesională, adică acea capacitate a individului de a suporta cele mai mari dezastre sentimentale şi a le descrie ca un martor neimplicat în ele. Mi se pare că este aproape imposibil ca un reporter silit de împrejurări să asiste duminică de duminică la meciurile unui campionat să nu se supuie unei influenţe oculte exercitate de către farmecul unor jucători, antrenori sau chiar manageri mai dibaci. Amabilitatea, ştiinţa de a te face util, acel **savoir vivre** al unora, iată numai cîteva primejdii la care este expus un cronicar, aflat ca un naufragiat într-o mare de pasiuni.

Şi-atunci ce-ar urma el să facă?

El ar trebui să oficieze, adică să facă din meseria aceasta de urmăritor al fotbalului o magistratură, fiind după arbitru, al doilea şi cel mai important judecător al desfăşurării unei lupte necruţătoare, ce implică în teren şi în tribune, dispute înverşunate. Condiţia obligatorie a cronicarului este respectarea unui cod moral, nescris. La masa presei invitatul celor în cauză este un martor rece, ale cărui urechi nu sînt atinse de larma stadionului, cu o inimă împietrită, cu o fire nesentimentală, gata să sufere fără a fi trădat de vreun muşchi al feţei orice ingerinţe de ordinul simpatiei, capabili să se desfacă de entuziasme trecătoare. Prefer stilul cinic, oratoriei demagogice asupra fotbalului, judecata înghetată a procesului din teren şi nu evadările stilistice ce încep cu descrieri de natură sau cu căutarea efectelor sonore, exercitate de trompeta lui Tudorică asupra **fansilor** rapidişti şi terminîndu-se cu scuza formei proaste a cutărui jucător la care se ţine ca la ochii din cap.

Aşadar, adevăratul cronicar ar fi un gentleman angajat într-o luptă morală la care nu participă, dar pe care o ajută în limita în care cinstea şi probitatea sînt legile ei de fier. Orice exces de inteligenţă, orice broderie de cuvinte nu fac decît să dea strălucire unei relatări, nescutind-o, dacă e viciată, de tarele ei desgustătoare. În materia aceasta îl preferă pe Cato Cenzorul lui Demostene...